

STVOŘENÍ Z VODY

Za časů, kdy ještě nebyly rostliny a stromy a lidé a zvěř, jen Velký duch Ksaw Wala, a Voda a další První síly, První bytosti, jako Si, Duch proměn, Tay, Slunce, Ate, Luna a jiní, Voda proudila prázdným a novým světem, mladá a zvědavá a nespoutaná, a chtěla být všude a chtěla být všim a chtěla být u všeho a s každým a vše vidět, všeho se dotknout, podobná obřímú tekutému štěněti. Dravě se řítíla vpřed, hned tam, hned támhle, a nebylo, co by jí zkrotílo, nebylo, co by jí zastavílo, protože i Velký duch měl radost ze stvoření a blaženě se usmíval, a jelikož ještě nebyly skály a rokliny a kameny, které by se proudům postavily, zastavily je či alespoň zpomalily. Voda se dál valíla a byla všude, a celý svět zaplavovala, až si První Síly, První bytosti, jako Tiwe Yase, Ten, který pojmenoval Zemi, a Ekthe, Vědomí prostoru, a jiní, na ten krásný a nezachytitelný živel stěžovali hlasitě a důrazně Velkému duchovi. Aby vodě domluvil, a bude-li třeba, aby Vodu zkrotí, snad spoutal, či jí vyhradil určité místo jen a jen pro ni, kde bude žít a nebude nikomu škodit a nikoho trápit a bude brát ohledy na prostor ostatních, všichni i tak budou žít v blízkosti, lásce a harmonii, ve vzájemné úctě.

„Je příliš mnoho Vody!“, hořekovala Luna. „Dej mi nějakou, Otče,“ žadoníla na Ksaw Walovi.

A Ksaw Wala, Velký duch, stížnosti i nářky Prvních obyvatel světa, Prvních bytostí, jako byl například Weetahn, Ten, který zastaví včas všechny nemoci, či Daati, Duch společenství, i jiných, trpělivě vyslechl. Přikývl. Rozhodl se pomoci.

Jenže i Voda si stěžovala: „Za co mám být spoutána? Za co potrestána? Za to, jaká od počátku a od podstaty jsem? Copak za to mohu? Já jsem se taková nestvořila!“

Jak to tedy udělat, aby byli všichni poskojeni?

Ksaw Wala proto rozhodl ve své moudrosti, neboť on byl Všehostvořitelem, ať se všechna Voda, co jí na světě je,

dostaví na jedno, Velkých duchem určené místo, a pravda, Voda nenamítala a sama se rychle seběhla, každá kapička, každý potůček, každá louže i mraky i mlha i led i sníh i jezera, vše se setkalo na jediném místě, spojilo a propojilo, a vznikla taková síla, pulsující životem a očekáváním, až se to obří moře mnohokrát převalilo, jakoby mělo neklidné sny, jako zápasilo s přízraky, a bylo divoké a rozbouřené.

„Je příliš mnoho Vody, zahubit jí však nemohu, neboť i ona je mým dítětem. Mohu jí však učinit součástí jiných, tak aby jí ubylo, a přece se neztratila,“ řekl Ksaw Wala, Velký duch.

Když se velemoře třetí den uklidnilo, vyšli z vod první lidé i první zvěř i první stromy i květiny i byliny i samčí i samičí kameny, vyletěli první ptáci, aby ti všichni zaplnili svět a dál se množili, a naplňovali prázdnotu novou, vlastní podobou Vody, tu jako lidé, jindy jako skály a nerosty, jindy jako ptactvo či hojivé byliny.

Tolik bylo Vody, až se do světa málem nevešla, a tak Velký duch, Ksaw Wala, rozhodl ve své moudrosti, a přeměnil část vody do jiných forem, aby dál žila, tu jako lidé, tu jako stromy.

Yanaconové říkají: „Jsme tu jen díky vodě. Odejde-li, vždy se navrátí, v neustávajícím koloběhu. Je s námi, je věčná, a chce, abychom žili.“